

дойдоха. По-възрастният шивач, плешив и мършав, премери дрехите, отбеляза си нещо и на следния ден пак ги донесе, ошити, стегнати, нагласени — свят да ти се замае. Орфей облече дрехите, а плешивият шивач дълго се въртя около него. Той ту отстъпяше два-три разкрача, ту приближаваше до Орфея. Най-сетне се оттегли доволен и каза, че такива хубави дрехи не е шил дори и на самия владетел. Наистина, дрехите бяха много красиви и скъпи, но на Орфея те бяха много неудобни, и той се чудеше как ще ходи с тях. Той се учуди, че за толкова късо време му направиха вече два костюма. И тогава шивачът му обади, че тези дрехи били поръчани от самия господар и че наскоро Орфей щял да излиза пред най-отбраното общество на столицата.

След няколко дни, като поноси новите дрехи, Орфей разбра колко по-удобни бяха те. Всъщност, работата била до навика, а не до удобството.

По цял ден Орфей се разхождаше из двореца, любуваше се на морето, радваше се на леките платноходки и гледаше към срещния бряг, откъдето, както му разправяха, започвала друга, голяма, безкрайна земя с много и разноцветни народи. Отвреме на време, притеснен и измъчен, той си спомняше за широтата и свободата на своя роден край, за майка си, за Дика, и остра, непоносима болка го прерязваше през гърдите. Когато му домъчнееше до плач, Орфей вземаше свирката си и засвирваше. Той рисуваше със звуци малката къщичка с покрив от сиви плочи, игривия бързей, дете Дика переше със запретната пола и отпуснати руси коси, описваше с най-нежните тонове сбръчкания образ на своята измъчена майка, възпяваше любимия Орлов камък, пътечките в хладния дол, бистрите и студени води на Синия вир, столетните